

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 3

SVEDOK VRAŽDY

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Svedok vraždy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Verity Bright
Svedok vraždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SVEDOK VRAŽDY

VERITY BRIGHT

SVEDOK
VRAŽDY

Preložila Adriena Richterová

Ljndeni

*Skvelým priateľom, ktorí Eleanor a Clifforda povzbudzovali
pri každom ich dobrodružstve. Vďaka.*

„Keď hovoríš pravdu, nemusíš si nič pamätať.“

Mark Twain

PROLÓG

„Vitajte vo Farrington Manor na našom noblesnom soirée. Prvá oficiálna zmienka o tomto panskom sídle pochádza z pozemkovej knihy z roku 1086. Od roku 1463 bol Farringtonovský majetok v rukách len dvoch rodín a Farringtonovci ho zdedili v roku 1657.“

Lady Farringtonová, grófka z Winslow, v elegantne nacvičenej póze schádzala po pozlátanom schodisku, vlečka jej hodvábnej róby sa kĺzala po schodoch pokrytých červeným kobercom a diamantové náušnice v ušiach sa jej ligotali rovnako jasne ako lustre, čo osvetľovali kupolovitý strop.

„Dámy a páni, Clements vás uvedie do jedálne, kde sa uskutoční charitatívny večer.“ Afektovaný príhovor domácej panej patrila skupinke hostí, čo s pohármi šampanského postávali vo veľkej vstupnej dvorane.

„Nech sa páči, panstvo, tadiaľto.“ Vysoký, úzkoplecí majordóm v bezchybne čistom smokingu im gestom naznačil, aby ho nasledovali. „Keby ste láskavo položili poháre sem na podnos.“

Keď hostia vyšli zo vstupnej dvorany, lady Farringtonová sa zamračila. „Anna!“ Služka okamžite pribehla. „Prineste mi kokteil. Veľký!“

Majordóm viedol skupinku po chodbe, no zvuk jeho precízne vyleštených topánok tlmil hrubý wiltonovský koberec. Hostia ho nasledovali roztrúsení vo veľkých rozstupoch, lebo s otvorenými ústami zízali na obrovské rodinné portréty Farringtonovcov

siahajúce od podlahy až po strop, čo lemovali obe strany chodby. Majordóm si odfrkol, no zdržal sa akéhokoľvek komentára.

Keďže pozvaných hostí bolo na veľkú jedáleň málo, priviedol ich do útulnejšej, no určite nemenej oslnej susednej miestnosti. Rad oblúkových oblokov, čo zaberali celú jednu stenu, dopĺňali závesy s červeno-zlatým vzorom a výklenky vyzdobené klasickými sochami. Majordóm zdvihol ruku a oznámil: „S vašim dovoľením ohlásim vás. Pán Arnold Aris.“ Z vrečka vesty vytiahol ďalšiu navštívenku, pozrel na ňu a pokračoval: „Pán Ernest Carlton, pán Vernon Peel, pán Oswald Greaves, pán Duncan Blewitt, pán Stanley Morris a...“ znova zaškúlil na navštívenku, „a slečna Dorothy Mannová.“

„Konečne!“ Lord Farrington, gróf z Winslow, zaburácal z opačného konca miestnosti, kde postával s cigarou v jednej ruke a s pohárom brandy v druhej. „Už som chcel začať bez vás.“ Podišiel ku skupinke hostí a krátko si potriasol ruku s prvým z nich. „Pán Aris, prednesiete prvý príhovor? Lord a lady Fenwickovci-Langhamovci sa na poslednú chvíľu ospravedlnili.“ Muž prikývol. Lord Farrington sa obrátil k ostatným hosťom. „Nech sa páči, dámy a páni, sadnite si a pri jedle sa veľmi neokúňajte, dnes máme bohatý program.“ Vtom sa z jednej z klenutých chodieb vynorila lady Farringtonová a upútala manželovu pozornosť. „Ach, áno, a presne úderom jedenástej hodiny budete späť vo svojich autách a kočiaroch. Nech sa páči, sadajte!“

Za trištvrtehodinu sluhovia stihli naservírovať a hostia väčšinou aj zjesť kanapky, konfitované kačacie rezy a niekoľko druhov sladkostí dochutených alkoholom. Lord Farrington príborovým nožom niekoľkokrát ťukol na svoj pohár. „Tak teda, keby si niekto z vás chcel natiahnuť nohy alebo má nejakú inú naliehavejšiu potrebu – sluha vám ukáže, kam treba ísť –, dáme si na to päť minút, a potom budú nasledovať prípitky a prejavy.“ Keď sa ozval hrmot

odsúvajúcich sa stoličiek, lord Farrington podišiel k Arnoldovi Arisovi a potľapkal ho po chrbte. „Takže hneď za prípitkami idete vy. Len ešte predtým doprajte ostatným minútku, nech si hrknú šampanské a brandy, aby sa riadne potúžili a boli dostatočne veľkorysí, keď príde čas buchnúť sa po vrecku, a motivovali aj ďalších podporovateľov.“

„Žiadny problém,“ prikývol Arnold Aris.

Lord Farrington sa k nemu naklonil tak blízko, že dym z jeho cigary sa pánu Arisovi kudlil rovno do nosa. „A urobte mi láskavosť, Arnold, buďte stručný.“

Hostiteľ sa vrátil na svoje miesto a tentoraz pre zmenu dezertnou lyžičkou zatukal na vínový pohár. „Dámy a páni, ako iste viete, dnes sme sa tu zišli, aby sme otvorili sezónu našou charitatívnu akciou pre...“ Pohľad mu sklúzol na stôl. Odkedy ten prekliaty lord Shaftesbury urobil z dobročinnosti módnou záležitosť, človek sa musí predviesť, že podporuje tú alebo onú verejnoprospešnú vec. Tohtoročný výber charity nechal na Arisa, no odrazu si nevedel spomenúť na názov tej organizácie. Potajme zaškúlil na kus papiera položený pri tanieri. „Pre Misiu nádeje a pomoci v Anchorage, ktorá...“ To už sa prestal tváriť, že hovorí spamäti, a ďalej čítal text rovno z papiera, „ponúka strechu nad hlavou a podáva pomocnú ruku mladým ženám-kajúcniciam, čo zblúdili, svoj skutok oľutovali, ale inak sú pevného charakteru...“ Pri posledných slovách sa zamračil, no vetu dokončil: „Či už tehotné alebo nie.“ Potriasol hlavou. *Vari aj také niečo je možné?* „Tak zalovte riadne hlboko vo svojich vreckách a spomeňte si, čo všetko som pre vás za tie roky urobil.“ Jeho slová vyvolali na tvárach hostí zdvorilé pobavené úsmevy. „Než prejdeme k prejavom, dovoľm si navrhnúť, aby sme zdvihli poháre.“

Spoločnosť poslúchla hostiteľovu výzvu. Nasledoval prípitok a po ňom drobná kocka čokoládovo-karamelového dezertu, ktorú sluha priniesol každému hostovi. Lord Farrington postavil svoj

pohár na stôl a sluha mu ho bez váhania znova naplnil. „A teraz, aby sme pokročili v programe, odovzdávam slovo pánu Arnoldovi Arisovi, nezávislému členovi parlamentu za chipstonský volebný obvod.“ Počas toho ako hovoril, na opačnom konci stola nastal akýsi rozruch. Keď pozrel tým smerom, zistil, že spomenutý člen parlamentu leží zvalený na stole.

Všetci zhrozene stíchli. Majordóm diskkrétne skontroloval Arisovo bezvládne telo, podišiel k lordovi Farringtonovi a šepol: „Pán Aris je mŕtvy, mylord.“

„Kristepane!“ zamrmlala lady Farringtonová tak, aby to počul manžel. „Už len to nám chýbalo!“

PRVÁ KAPITOLA

„Dofrasa!“ Lady Eleanor Swiftovej sotva prebleslo hlavou, že to zrejme zabolí, no vtedy už preletela ponad riadidlá bicykla a nemotorne dopadla do kríka hlohu. „Au!“

Keď v Henley Hall nasadla na bicykel, pokladala za dobrý nápad rútiť sa predklonená ako pretekár po kľukatých serpentínach dolu kopcom do Little Buckfordu. Mohla však vopred vedieť, že jej to prekazí tá prekliata šnúčka na topánke? Že sa naschvál rozviaže a omotá o reťaz na bicykli práve v tej najostrejšej a najstrmšej zákrute v celom chilternskom a cotswoldskom kraji?

Eleanor nahlas zanaďavala s pohľadom upretým na krdlik peníc a drozdov, čo si ju podozrievavo premeriavali, keď sa hrabala von z kríka hlohu. Ak si chcela napraviť vysúkanú sukňu, čo sa jej zachytila o sedadlo, musela si najprv uvoľniť ryšavé kučery zamotané medzi ostrými trnmi. „Dofrasa aj s trnmi! Vyzerám ako strašidlo v plnej paráde!“ *Nezabúdaj, Ellie, máš sa správať ako dáma!*

Postavila bicykel a pri pohľade na košík zatlačený až na predné koleso pokrútila hlavou. Aspoňže prives, v ktorom vozievala nedávno zdedeného buldoga Gladstona, je v poriadku, teda ak sa neráta tých pár škrabancov na ľavej strane. Našťastie, pes sa dnes dopoludnia zriekol potešenia z vetra, čo by mu štekľil ovisnuté gamby, a pokojne pochrapkával v pohodlnom ležovisku pri teplom kuchynskom sporáku v Henley Hall. No bezpochyby veľmi šikovne využil čas aj na to, aby ukradol kus klobásy, keď ho ženy v kuchyni v návale inej práce spustili z očí.

Eleanor, keďže mala skúsenosti s kadejakými nehodami a zásadne sa nevzdávala, čoskoro všetko napravila k svojej spokojnosti. Ešte jedným rýchlym pohľadom skontrolovala bicykel a pokračovala v ceste do údolia, škrabanec na ruke ledabolo omotaný smaragdovozeleným šálom.

Zato obyvatelia Little Buckfordu mali celkom odlišný názor na jej „nápravu“. V každom obchode zažívala zdvorilé mlasknutie a prejavy znepokojenia, po ktorých nasledovala ponuka liečivej mastičky, obväzu, prípadne odvozu späť do Henley Hall.

„Je to od vás milé, no všetky škrabance na bicykli alebo na mne vyzerajú horšie, než v skutočnosti sú,“ presviedčala každého, kto jej ponúkol pomoc. Už hádam aj po stý raz sa nestačila čudovať, ako ju títo láskaví vidiečania prijali medzi seba do svojej uzavretej komunity, keď nedávno po zosnulom strýkovi zdedila panstvo Henley Hall. Dokonca mala pocit, že aj z kamenných stien obchodov a domov v Little Buckforde sála domácka atmosféra, a to sa jej už videlo naozaj čudné. Ako dieťa navštívila toto mestečko sotva tri či štyri razy a ako majiteľka panstva sa sem prisťahovala len pred pol rokom.

Možno to spôsobilo milé správanie dedinčanov alebo nebodaj to, že po dlhých rokoch cestovania po svete zakotvila na jednom mieste. Najpravdepodobnejšie sa jej videlo, že obrovská prázdnota, čo cítila v srdci v čase dospievania aj v dospelosti, sa konečne začala hojiť. Postupne si zvykala, aké to je, keď človek niekam patrí.

Vymotala sa z kruhu ustarostených tvárí a zamierila k výkladu ďalšieho obchodu na hlavnej ulici lemovanej malebnými kamennými domami s čiernymi drevenými hradami na priečelí. Nápis na pohodjdávajúcom sa vývesnom štíte nad dverami sľuboval *Penryho mäsiarstvo – najlepšia kvalita*. „Už len nakuknem do skvelého obchodu pána Penryho a rýchlo ako blesk budem upaľovať domov.“

Ženy miestnych farmárov zvyknuté na jej nekonvenčné správanie, si len vymenili pohľady a rozlúčili sa s ňou. Eleanor im zamá-

vala, zabočila s bicykлом na kamennú verandu mäsiarstva a spre-
vádzaná melodickým zvončením zvonca vošla dnu.

Tam ju privítal šum hlasov.

„Predstav si, minulý týždeň bol môj Johnny na tom tak zle, že som ho musela zobrať k doktorovi. Keď som za vyšetrenie zaplatala sedem šilingov, tak medecínu, čo malému predpísal, som mu kúpila len na týždeň. Viac som si nemohla dovoliť. A vraj ju má brať najmenej mesiac, povedal doktor. Tak som sa ho spýtala, že kde na to mám vziať?“

Jej slová vyvolali vlnu rozhorčených poznámok. „Choď za naším členom parlamentu. Nech s tým niečo urobí.“

Pani, o ktorej Eleanor predpokladala, že je Johnnyho matkou, len potriasla hlavou. „To mi teraz nepomôže. Musím počkať, kým zaňho niekoho nájdú.“

„Počula som, vraj skončil s nosom zaboreným v pudingu,“ ozvala sa korpulentná žena v stredných rokoch a pokrčila plecami.

Ďalšie tri, čo vyzerali ako sestry, naraz zhlboka vzdychli.

„Hrozné, čo povieť?“

„Smrť je často hrozná, milá moja.“

Eleanor by si najradšej zakryla uši dlaňami. Za ten krátky čas, odkedy sa prisťahovala do Henley Hall, mala stále dočinenia so smrťou. Od svojho skvelého služobníctva sa nepochybne dozvie, kto zomrel, a vzápätí, ako sa patrí na lady v jej postavení, aj primeraným spôsobom vyjadrí sústrasť. Očividne nešlo o niekoho, koho by osobne poznala, lebo v takom prípade by ju majordóm Clifford informoval už pri raňajkách. No aj tak bude nejaká rodina smútiť, pomyslela si.

„Dobrý deň, pán Penry,“ zahlaholila Eleanor a pohľadom prešla po troch pultoch so sklenenou prednou stenou, na ktorých ležali precízne narezané kusy mäsa oddelené tenkými pásmi čerstvých zelených byliniek.

Za pultom stál masívny chlapík s červenou tvárou v čistej modrobielej pásavej zástere a so širokým úsmevom ju privítal. Melodický tón jeho hlasu jednoznačne svedčil o tom, že pochádza z Walesu.

„Lady Swiftová, je nám ctou. Alebo vás mám osloviť lady Van Gorderová?“

Všetky zákazníci v obchode sa zasmiali jeho narážke na postavu, ktorú Eleanor len nedávno stvárnila vo výročnej hre miestnej amatérskej divadelnej spoločnosti. Bol to prvý vážny krok z jej strany, ako sa stať súčasťou dedinského života, a vyšiel lepšie, než dúfala.

Eleanor sa usmiala a vysekla dramatickú pózu, no dávala pozor, aby z pultu nezhodila úhľadne naskladanú hrbu starostlivo nastrihaného baliaceho papiera.

Pán Penry si utrel ruky do zástery. „Predovšetkým sa chcem ospravedlniť, že ste sa museli osobne unúvať a prísť si po vašu objednávk. Hoci, odpustite, mylady, že si dovoľím túto poznámku,“ mäsiar sa poškrabal na hlave, „ešte nikdy som nevidel, aby lady ako vy chodila sama nakupovať. Ako som už vysvetlil vašej skvelej kuchárke pani Trotmanovej, moja úbohá manželka je ešte stále chorá a leží, takže nemôže robiť zvyčajné donášky. A ja zasa nemôžem nechať obchod bez obsluhy.“

Eleanor sa zamračila. „Dúfam, že vašej panej sa čoskoro polepší. A pokiaľ ide o mňa, nemám problém sem kedykoľvek zaskočiť...“ Eleanor sa poobzerala okolo seba a vrásky na čele sa jej ešte prehĺbili. „Kristepane, tuším som sa predbehla!“

Ostatné ženy v rade ako na povel potriasli hlavami.

„To nič, mylady.“

Obrátila sa k najbližšie stojacej žene a povedala: „Nech sa páči, pýtajte si.“

„Dnes ma čas netlačí, mylady. Naozaj sa neponáhľam.“

Mäsiar Penry sa oprel o pult tučnými prstami pripomínajúcimi párky. „V takom prípade, ak dovoľíte, mylady, čím vám môžem

v toto rozkošné jesenné dopoludnie poslúžiť? Ale pozor, vonku nám nad hlavami visí viac ako len pár dažďových kvapiek a tie len čakajú, aby mohli potešiť kačky v dedinskom rybníku.“

Eleanor sa pri tej predstave pousmiala. „Našťastie pre naše operené kamarátky, kačku dnes v zozname nemám. Zato je v ňom plno iných vecí, čo sa vďaka kombinácii zručností vás, pán Penry, a našej kuchárky premenia na také lahodné jedlá, až sa obávam, že by bola škoda zostať len pri ochutnávaní.“

„To je od vás veľmi láskavé, mylady, no všetky zásluhy patria pani Trotmanovej a jej kulinárskemu čarovaniu vo vašej kuchyni.“

Kým mäsiar hovoril, Eleanor ťapkala rukami po vreckách hľadajúc zoznam, čo jej zverila gazdiná pani Buttersová. „V tom prípade by som vás chcela požiadať o tieto, ach... zdá sa, že zoznam, uhm, mi vypadol cez malú dierku vo vrecku na sukni.“

Penry sa zarehlil. „Ojoj, ale to nič. Čo by ste povedali, keby sme my dvaja vyčarili také malé, nie veľmi náročné menu, čo nepôsobí priveľa zmätku u vás v kuchyni?“

Eleanor si uľahčene vydýchla a prikývla.

Penry rátal na prstoch. „Takže, dnes máme pondelok a v nedeľu ste mali pečené mäso, štavu a zemiaky... a v sobotu pravdepodobne zapekané mäso z diviny, jarabice alebo iného druhu vtáctva, správne hovorím?“

Jeho otázka Eleanor zmatla. „Obávam sa, že áno. Ako to, preboha...?“

„Je predsa povinnosťou profesionálneho obchodníka, aby si pamätal dôležité informácie o svojich zákazníkoch, mylady.“

Eleanor, ešte vždy v rozpakoch, počúvala mäsiara, ktorý jej odrapkal ďalších pár kulinárskych návrhov na zvyšok týždňa. Keď sa nakoniec vytasil s bravčovou roštenkou na jablkovej štave, už len nemo prikývla.

„Určite to bude chutné. Vďaka, pán Penry. Netušila som, že ste svoju ponuku obohatili aj o podomácky vyrábané štavu.“

Mäsiar sa trochu predklonil. „Viete, mylady, my občas zabúdame, že ste v našej dedine nová. Tú štavu, ako to už tradične býva, robíme z tohtoročnej úrody jablák.“

„Ach, áno, áno, isteže. Aká som len hlúpa.“ Hoci z toho mala v hlave ešte väčší zmätok, trpezlivo čakala, kým pán Penry poukladá na kopu pekne zabalené balíčky, každý s označením niektorého dňa v týždni.

„To je od vás naozaj milé. No mohla by som vás ešte o niečo poprosiť?“

Štebot žien pri pulte, ktoré sa medzičasom opäť vrátili k bežnému klebeteniu, okamžite ustal, lebo znova nastražili uši.

„O čokoľvek,“ odvetil Penry a doširoka rozhodil ruky. „Akú dobrotu vám ešte pribalím?“

„Vlastne by som si od vás chcela kúpiť kus toho motúza, čím ním prevádzujete balíčky. Ale pred pánom Cliffordom ani muk.“

Mäsiar Penry sa zarehlil tak hlasno, až sa mu roztriasli mohutné plecia. „Prisahám na svoju keltskú česť, mylady, že vaše tajomstvo bude u mňa v bezpečí ako v hrobe.“ Prešiel pohľadom po čakajúcich ženách a trochu mykol plecami, no vzápätí sa naklonil k Eleanor. „Ale netajím, že ma zožiera zvedavosť, mylady, a ja si nemôžem dovoliť stratiť čo len jediné deko zo svojej majstátnej postavy.“

Eleanor sa zasmiala a odvetila: „Nazvime to pád na bicykli nehodný dámy.“

„Rozumiem, mylady, to mi stačí. Vezmite si celú rolku. Mám ich ešte niekoľko.“

„Srdečná vďaka. No predsa len, nebude vám chýbať?“

Pán Penry sa zoširoka usmial a mávol rukou, no jej sa zdalo, že spevavý tón jeho hlasu ešte nabral na sile. „Ako sa hovorí u nás na juhu vo waleských údoliach: Všetko, čo máš na tomto svete, je len požičané na krátky čas.“

Jeho slová na rozlúčku Eleanor neschádzali z mysle, keď vyšla von a zistila, že ten sľubovaný dážď sa naozaj dostavil. Využila verandu pred mäsiarstvom, balíčky od Penryho si rovnomerne zavesila na riadidlá bicykla a miesto v prívесе zostalo prázdne. Cez odchýlené dvere začula, že klebetenie žien znova nabralo na sile.

„Podľa mňa mu sotva ťahalo na štyridsiatku.“

Eleanor až striaslo a v duchu si vravela, aké má šťastie, že ju v živote postretlo toľko dobrých vecí.

„A viete, že ju vyhodili?“

„Mne sa zasa donieslo, že ju vypočúvali celú jednu hodinu!“

„Aj keby ju hneď neodsúdili, tak sa to s ňou povlečie, a kde si, chudera, nájde novú prácu?“

„Určite to bola len nešťastná náhoda. Veď povedzte, kto už by len chcel zabiť pána Arisa?“

Eleanor si vypočula dosť, náhle sa však zarazila. *Vari zle počula to meno?*

Vtom znova prehovorila Johnnyho matka. „Pán Aris urobil veľa pre náš okres, o tom niet pochyb. Jeho pani to určite strašne zoberalo.“

Hlasy postupne stíchli a Eleanor potriasla hlavou. Arnolda Arisa síce ktovieako dobre nepoznala, no len pred pár dňami sa s ním a s jeho manželkou stretla na večeri u priateľov, lorda a lady Fenwickovcov-Langhamovcov. Vtedy jej pripadal ako čudná kombinácia tvrdohlavého politika a sympatického podporovateľa ženských práv. Jeho pani toho veľa nenahovorila. Eleanor mala dojem, že sa zúčastnila večere len preto, aby podporila svojho manžela. *Chuderka žena!* vzdychla Eleanor. Kondolenciu zaradila na prvé miesto v zozname svojich povinností. Teda hneď ako sa poráta s tými hrozivo tmavnúcimi mrakmi a dorazí do Henley Hall.

DRUHÁ KAPITOLA

Na chodníku sa Eleanor pustila do práce. Povrazom od pána Penryho sa snažila aspoň provizórne a čo najbezpečnejšie priviazať nákupný košík k riadidlám bicykla.

Keď všetko náležite v rámci svojich možností zreparovala, zhlboka si vzdychla a zamierila s bicyklom na dláždenú ulicu.

Vtom spoza chrbta začula nezameniteľný hrkot mliečnych fliaš, čo o seba narážali v drevených debničkách. Vystrela sa, a keď sa obzrela, pod šticou ryšavohnedých kučier zbadala pár žiarivých orieškovohnedých očí.

„Dobré ráno, lady Swiftová. Aký dnes máme nečakane pekný deň.“

Eleanor sa usmiala. „Dobrý deň, pán Stanley. Máte pravdu.“

„Takmer ste trafili, mylady. Som Stanley, ale priezviskom Wilkes, k vašim službám.“

„Prepáčte, stretli sme sa len raz pri zadných dverách v Henley Hall, a ja mám strašne zlú pamäť na mená.“

„To nič, mylady. Aj tak ma tu takmer všetci volajú Milky.“ Uškrnul sa, narovnal si golier na modrobielom kabátci a naklonený k nej šepol: „Nie je to ktovieako vtipná prezývka, ale čo človek môže chcieť od malej dediny.“

Eleanor sa ho, tiež šeptom, spýtala: „Vy asi nie ste rodák z Little Buckfordu, však?“

„Ja? Dokonca som sa ani nenarodil v buckinghamshirskom okrese!“

Eleanor sa naoko vystrašene nadýchla. „Nebojíte sa, že na sviatok Lammas Eve, v temný predvečer oslavy žatvy a čerstvo upečeného chleba, vás rozzúrený dav mávajúci vidlami upáli na hranici?“

Stanley sa hlasno zarehlil. „Tým si lámam hlavu každého prvého augusta, no zatiaľ, aj keď nie som tunajší, sa mi podarilo prežiť bez úhony zasa ďalší rok. Zato keď sa koná ohňostroj, treba byť v každom prípade ostražitý. Preto piateho novembra podvečer nikdy nezabudnem zamknúť dvere.“

Eleanor sa páčilo jeho prirodzene šarmantné správanie. „To je hlúpa tradícia! Ja som sem tiež prišla ako votrelec a vidíte, domáci z Little Buckfordu nás oboch prijali s otvorenou náručou, všakže?“

„Veru áno, mylady.“

Vtom okolo nich prechádzali dve dámy so sprisahanecky sklonenými hlavami. Eleanor však zachytila, čo si vraveli.

„Len si predstavte, že teraz, keď je ten chudák starý Aris po smrti, musia byť čoskoro nové voľby. Koho budeme voliť?“

„Čo tým chcete povedať? Predsa viete rovnako dobre ako ja, že ak vôbec pôjdete voliť, tak dáte hlas tomu, komu váš manžel. A to isté urobím aj ja. Ale nie to som chcela. Počula som, vraj tá Arisova smrť nebola celkom prirodzená, ak viete, čo tým myslím...“

Viac z ich rozhovoru Eleanor nezačula. Potriasla hlavou. *Klebety!* Síce im bola naklonená, no zároveň si chcela udržať odstup, aby sa znova nezamiešala do nejakého prípadu vraždy. Natiahla ruku a sledovala, ako jej na dlani pristálo pár dažďových kvapiek.

„Predpokladám, pán Wilkes, že teraz, keď už máme za sebou spaľujúce leto, toto počasie vám viac vyhovuje. Myslím, pokiaľ ide o dodávky mlieka.“

Stanley prikývol. „To určite. Mám menej starostí, aby neskyslo. A pochopiteľne ani moji zákazníci už nemajú toľko problémov s vtákmi.“

Eleanor vyrastala v divokejšej, väčšmi nebezpečnej časti sveta, kde ju väčšina tamojšej zveri vnímala ako svoju potravu, takže jej mliekarova poznámka pripadala trocha zvláštna. „S vtákmi?“

Stanley mu šibalsky zažiarili oči. „Naozaj to nemôžem mať tým malým sopľošom za zlé. Lepenkové vrchnáky s obrázkami na fľašiach, hovoria im *čiapocky*, chránia mlieko pred vtákmi. Ibaže dec-ká ich zbierajú. Prikradnú sa a strhnú ich. A vtáky majú hostinu. Hlavnými vinníkmi sú sýkorky modré, tie sa idú za smotanou zblázniť.“

„Vôbec som netušila, s akými zvláštnosťami prírody musíte zá-pasiť, pán Wilkes.“

„Ako sa vraví, mylady, vždy sa niečo pritrafí,“ odvetil mliekar a zaškúľil na prives. „Viem, mylady, že to možno odo mňa vyznie nevhodne, ale máte riadny nákup a budete ho musieť teperiť hore kopcom. Dovoľte, aby som sa zahral na džentlmena a pomohol vám?“

„Pánabeka, to je od vás milé, ale viem sa o seba postarať aj sama. Naozaj.“

„Počul som, mylady.“

Jeho slová Eleanor prekvapili, no sprevádzal ich dobrosrdečný úsmev a ten sa zrkadlil aj v jeho žiarivých očiach. Milky stíšil hlas a pokračoval: „Ak si to necháte pre seba, povieť vám tajomstvo. Asi o štyridsať minút mám rande s vašou skvelou pani Butterso-vou na zadnom schodisku v Henley Hall. Verili by ste, že vaša gazdiná mi vo fľaši od mlieka nechala zaľúbený lístok?“

Eleanor očividne premohla zvedavosť. „Nevravte, to vážne? Čo vám napísala?“

Stanley sa k nej naklonil. „Šesť fliaš mlieka a veľký téglík smotany.“

Eleanor sa zasmiala. „Aká nehanebnosť! Musím si s pani Buttersovou pohovoriť. A viete, že pokiaľ ide o tú vašu láskavú po-nuku, tak vám za ňu budem naozaj vďačná. Urobila som riadny

nákup, viac než som čakala a... ale nebudem vás unúvať podrobnosťami.“

„Idem na to. Odsuniem nabok prázdne debny, naložím váš príves aj nákup a všetko tiptop dopravím k puntičkárskej pani Buttersovej. Čo vy na to, mylady? Nájde sa tam miesto aj pre vás a bicykel, keby ste chceli.“

„Stačí, ak odveziete ten príves, vďaka. Potrebujem si trochu prevetrať hlavu, aby som prišla na iné myšlienky.“

Eleanor kývla mliekarovi na rozlúčku a bez záťaže sa vydala na cestu rozhodnutá, že do Henley Hall dorazí ako prvá, a u pani Buttersovej nechá Milkymu darček ako poďakovanie za jeho láskavé gesto.

V duchu si položila otázku, či by nemala dať rukou nejaké znamenie, keď vyrazila na cestu. Vláda práve vydala príkaz, že všetci šoféri majú povinnosť signalizovať rukou, a usúdila, že nepotrvá dlho a bude to platiť aj pre cyklistov. *Úprimne, Ellie, keď politici začnú schvaľovať zákony, raz nevedia, kedy prestať!*

V pravidelnom rytme zaberala nohami a čoskoro sa ocitla na konci ulice. Tam zabočila doprava na cestu, čo viedla pozdĺž obecných pozemkov. Medzi bukovým stromoradiím – buky boli v grófstve najobľúbenejšími stromami – sa vynímal zelený pás kríkov, čo už hýril jesennými žltými, zlatými a bronzovými odtieňmi. Od rybníka k nej doľahlo zakvákание, tak sa obzrela. Všimla si povädnuté trstie, čo v letných mesiacoch hrdo odolávalo horúčavám a jeho zamatové šúľky vyzerali tak sviežo a lákavo. Teraz ovisnuté trsy pôsobili bezútešným dojmom. Očividne sa menili ročné obdobia. Tento rok sa leto skončilo.

Vtom si spomenula na rozhovor, čo začula v obchode. „Podľa mňa mu sotva ťahalo na štyridsiatku.“ Cítila, ako jej mráz prešiel po chrbte, a riadidlá sa jej v rukách zatriasli. Špeciálne dnes si povedala, že nebude myslieť na smrť ani na to, ako plynie čas.

A mala na to dobrý dôvod. Dnes, 18. októbra 1920, totiž uplynie dvadsať rokov odvtedy, čo zmizli jej rodičia. Keď dospela, smútok sa konečne zmiernil. No ľútosť, že nevie, čo sa vlastne stalo, nosila v duši aj teraz ako dvadsaťdeväťročná.

No tak, Ellie. Veď si sa s tým už vyrovnala! Svižne šliapla do pedálov a vyrazila na dlhé, kľukaté, takmer päťkilometrové stúpanie k Henley Hall. Vedela, že jeden konkrétny člen jej personálu veľmi prehnane prejaví nesúhlas s tým, ako sa doriadila, a ostatní ju budú obskakovať, ošetrovať jej škrabanec na ruke a zašívajú roztrhanú sukňu presne tak, ako to robievala jej mama.

Eleanor potriasla hlavou, aby sa zbavila ďalších dotieravých myšlienok. No aj tak sa jej vynorili v mysli matkine slová, čo jej každý večer opakovala: „Miláčik, nikdy si pred spaním nezabudni spomenúť na všetky pekné veci, čo ťa v živote postreli.“ Pri tej spomienke Eleanorinu tvár rozžiaril úsmev, vďaka čomu na chvíľu zabudla na ľadový vietor a dážď. S novou dávkou energie sa zaprela do pedálov a zdolávala strmý kopec rozhodnutá držať sa maminej rady.

Ale kde začať? Už len v porovnaní s minulým rokom jej súčasný život vyzerá omnoho lepšie. Prikývla a prechádzajúc okolo živého plota v duchu si odľakla jednu položku v dlhom zozname vecí, za ktoré bola vďačná. Má lojálne a starostlivé služobníctvo. Panské sídlo Henley Hall je jej nádherný, aj keď obrovský domov. Major-dóm Clifford, ktorého tiež zdedila, sa stará, aby všetko bezchybne fungovalo a všade bol poriadok, za čo mu je vďačná. A ten pocit nepokoja, pre ktorý sa celé roky držala mylnej predstavy, že keby niekde zapustila korene, spôsobilo by jej to len žiaľ a zármutok, ten pocit takmer celkom zmizol a dokonca sa jej podarilo urobiť prvých pár krokov smerujúcich k dlhodobému vzťahu.

V tej súvislosti sa jej vynorila v mysli ďalšia pekná vec – obraz istého fešného džentlmena. Napriek tomu, že na strmom kopci fučala ako lokomotíva, cítila, ako jej tvár rozžiaril široký úsmev.

Lancelot, vlastne mladý lord Fenwick-Langham, ako ho tituluje majordóm Clifford, ju zaujal a prebudil v nej túžbu. Ten pocit kedysi dávno pochovala na dno svojej duše, keď sa ukázalo, aký prešibaný klamár sa vykľul z jej bývalého manžela. Teraz sa však dokonca mohla pochváliť, že s Lancelotovými rodičmi, lordom a lady Fenwickovcami-Langhamovcami, sa oslovujú krstnými menami.

Nadvihla sa zo sedadla, silno sa zaprela do pedálov, aby zvládla zákrutu, kde sa cestou do dediny vysypala do kríkov. Bola riadne strmá, ale bez privesu a ťažkého nákupu mala pocit, že hore kopcom priam letí. *No tak, Ellie, nie aby si v zozname dobrých vecí, za ktoré si vďačná, zabudla na Gladstona!* O svoj úžasný nový domov sa delí s tým najpochabejším a najvernejším buldogom, aký sa kedy narodil. Pán Gladstone, ktorý si získal všetok personál a bol jej plne oddaný, sa až bláznivo rád naháňal za loptou a nadovšetko miloval klobásy. Ten, kto vyhlásil, že najlepším priateľom dievčaťa sú diamanty, nezažil buldoga, ktorý vás od šťastia zahrnie tisícmi bozkami. Eleanor si ho predstavila, ako sa vedľa kuchynského sporáka vyvaľuje vo svojom ležovisku vystlanom farebnou dekou, kuchárka a gazdina sa okolo neho zvrátajú pri práci a všade navôkol počuť, ako si spokojne pochrapkáva.

Pred očami sa jej vynoril obraz ctižiadostivej mladej ženy, ktorá sama precestovala niektoré z najdivokejších kútov sveta, aké si len viete predstaviť. *Bola som to skutočne ja, „tá stará Ellie“?* vravela si, keď sa nad sebou zamýšľala. A pritom sotva pred desiatimi mesiacmi tá minulosť bola ešte skutočnosťou.

Zasmiala sa. V jednej veci sa však vôbec nezmenila – nevedela len tak sedieť a nič nerobiť. Nový život sa jej páčil, no odkedy po strýkovi zdedila rodinný majetok, naozaj nemusela ani krížom slamu preložiť, stačilo, aby bola lady, majiteľka panského sídla. Vtedy sa v nej prebudilo k životu čosi, čo nosila v sebe celé roky – nadšenie, čo kedysi zdieľala so svojimi rodičmi, a týkalo sa projektov na podporu biednych a trpiacich ľudí vo svete. Tá práca ich

priviedla na nebezpečné miesta, a hoci Eleanor bola ešte len dieťa, už vtedy si uvedomovala, ako veľmi rodičov naplňuje to, čo robia.

Rázne kývla hlavou. *Toto ti chýba, Ellie. Rovnako ako tvoji rodičia aj ty potrebuješ robiť niečo, čo má význam. Niečo, čím zmeníš životy iných.*

„Áno!“ zafučala nahlas a odhodlane sa štverala hore posledným strmým úsekom kopca. Aké úžasné vnuknutie práve na výročie dňa, keď jej rodičia zmizli. Vďaka nemu sa zbavila clivých myšlienok, aké to mohlo byť, keby zostali spolu. Poslala im do neba vzdušný bozk.

TRETIA KAPITOLA

Vyzeralo to, že vietor jej fúka do chrbta, keď doslova preletela popod majestátny oblúk vstupnej brány do Henley Hall. Hnala sa ďalej po príjazdovej ceste dlhej takmer kilometer a kochala sa šušťaním lístia v korunách platanov, teraz už sfarbeného do červeno-hneda, čo jej už ani trochu nepripomínalo koniec leta. Vnímalá to ako nové ročné obdobie, nový začiatok. Nová Ellie bola pripravená vyraziť do boja! Presne to cítila, keď zabrzdila pred hlavným vchodom do Henley Hall síce celá mokrá, ale v povznesenej nálade a s lícami zaliatymi rumencom, no nielen od námahy.

Keď zakrúžila na polkruhu okolo fontány, vchodové dvere, akoby ovládané neviditeľnou silou, sa otvorili.

„Aha, Clifford, dobre ste si to načasovali.“ Eleanor zabrzdila tak prudko, že majordómovi, ktorý sa jej postavil do cesty, sa drobná spříška štrku zniesla na mimoriadne starostlivo nablýskané topánky.

„Vitajte, mylady.“ Clifford sa jej ako zvyčajne mierne uklonil, a keď zostupovala z bicykla, obomi rukami chytil riadidlá. „Prepáčte mi moju poznámku, ale vidí sa mi, že ste priviezli ešte menej, než to, s čím ste dopoludnia odchádzali. Znamená to, že sa vaše nákupy skončili neúspechom?“

„To ani náhodou. Teda ak si odmyslíme, že som si odrela kus kože na ruke, prišla o zanedbateľný zdrap látky na sukni a odrazila som pár v podstate nepotrebných úchytov na košíku, ktorými bol pripevnený k riadidlám.“

Clifford zdvihol oči od bicykla a premeral si Eleanorino rozgajdané oblečenie. „Ospravedlňujem sa, mylady, mylne som sa

domnieval, že dnes dopoludnia ste odtiaľto odchádzali primerane upravená,“ poznamenal a šibalsky žmurkol.

Eleanor mala čo robiť, aby potlačila úsmev. Okrem nej sa v Henley Hall nachádzala už len jedna osoba, ktorá bola jedinečná a ešte svojskejšia než ona – majordóm jej nebohého strýka. Muž, ktorý vedel spacificovať ozbrojeného vraha rovnako dobre ako elegantne odzátkovať fľašu vzácného ročníkového vína Romanée-Conti, slúžil viac ako tridsať rokov jej strýkovi ako dôstojnícky sluha, majordóm aj priateľ. Úlohu, ktorú mu strýko zveril na smrteľnej posteli – postarať sa, aby jeho milovaná neter bola šťastná a v bezpečí –, Clifford plnil kombinovaním dokonalých služieb majordóma, suchého humoru a železného odhodlania.

Eleanor stiahla tvár do grimasy. „Vtipný ako vždy! Priznávam, mala som istú drobnú kolíziu s krikom hlohu, ale nič viac. No ubezpečujem vás, že sa to mohlo skončiť omnoho horšie. Poďme už konečne dnu. Som síce mokrá ako myš, no nevidím dôvod, prečo by som nemohla aspoň vás ušetriť.“ Clifford sa mierne uklonil a odtlačil bicykel ku garážam. „Za tie topánky sa ospravedlňujem,“ zamrmľala si popod nos.

Keď vošla dnu, gazdiná pani Buttersová sa jej náhlila v ústrety. Eleanor mala zakaždým chuť objať túto drobnú, okrúhlu osôbku s nespočtými veselými mimickými vráskami a materinským vyžarováním. No radšej sa tomu vyhla, keďže sa jej už pri viacerých príležitostiach podarilo prekročiť hranicu oddeľujúcu pani domu od služobníctva.

„Dúfam, mylady, že ste si jazdu na bicykli užili. Kristepane, veď ste úplne premočená. A zdá sa, že ste opäť zápasili s najpichľavejšími vetvičkami živého plota. Asi nemá zmysel, aby som sa pýtala, kto zvíťazil tentoraz.“

Eleanor sa uškrnula. „Ak to zoberieme z pozitívnejšej stránky, aspoň sa vám nemusím tak ako minule ospravedlňovať, že som vám pridala robotu,“ dodala a prstom ukázala na pás roztrhnutej

sukne. „Táto obľúbená súčasť mojej garderóby je minulosťou. Urobila som hlúposť, že som si ju obliekla a išla sa v nej bicyklovať.“

„Nemyslím, mylady, že by sme jej hneď mali vypisovať úmrtné oznámenie. Najprv sa prezlečte do suchého, dáme do poriadku ten škrabanec na lakti a potom sa pozriem, čo sa dá urobiť s tou vašou dorantanou sukňou. Zajtra už nikto nebude vedieť, že sa vám priplietol do cesty nejaký živý plot.“

„Okrem všetkých dedinčanov, čo mi chodili za päťami z jedného obchodu do druhého, ľutovali ma a ponúkali mi zatváracie špendlíky.“

Gazdiná sa zachichotala a zobrala Eleanor klobúk a kabátik.

„Prepánajána, pani Buttersová, takmer som zabudla na dve veľmi dôležité veci! Ak dovolíte, mám jednu malú úlohu pre vás a jednu pre Clifforda.“

„Čo také môžem pre vás urobiť, mylady?“

„Dajte, prosím, pol fľaše brandy mliekarovi.“ Všimla si, že gazdinej vystrelilo obočie až k vlasom.

„Myslíte Milkyho Wilkesa?“

„Presne jeho.“

„Isteže.“ Gazdiná sa zvrtila na odchod, náhle sa však zarazila. „Prepáčte, mylady, no myslím, že by to mohlo vyvolať klebety.“

„Podľa mňa, pani Buttersová,“ odvetila Eleanor a žmurkla na gazdinú, „tie klebety už sú na svete.“

O štvrthodinu mala Eleanor na sebe pohodlné nohavice, krémovobielu hodvábnu blúzku a farebne zladený mäkký sveter šalviovej farby s trojštvrťovými rukávami. Spred dvier ranného salóna sa ozvalo hrkotanie šálok sprevádzané tlmeným mrmlaním. Aha, to bude slúžka, nesie mi čaj. Eleanor sa usmiala. Veľmi si vážila svoje služobníctvo a zakaždým sa čudovala, ako je možné, že v takom malom počte zvládnu udržať Henley Hall na takej vysokej úrovni.

„Poď ďalej, Polly,“ zvolala.

Vtom sa dvere prudko rozleteli, odrazili sa od steny a buchli do hlavy skláňajúcu sa Polly, ktorá práve dvíhala z dlážky podnos.

„Ešte raz dobrý deň, mylady.“ Pätnásťročná dievčina urobila na dlhých, dengľavých nohách akýsi čudný puckerlík. „Práve som sa chystala zaklopať, verte mi.“

„Vďaka, Polly. Fíha, to pečivo vyzerá skvele!“ zatlieskala Eleanor. „Po tej jazde na bicykli som riadne vyhladla.“

„Pani Trotmanová mi prikázala, aby som vám povedala,“ slúžka chvíľu zízala do stropu, kým si spomenula, „že v tých tyčin-kách sú hrušky, orechy a hrozienska a v taštičkách je plnka z jabĺk namočených v brandy a z čiernych ríbez... nie, z čiernej bazy.“

Eleanor kývla rukou ku konferenčnému stolíku stojacemu medzi dvomi krémovými pohovkami potiahnutými damaskom a šikovne odsunula nabok zarámovanú fotografiu strýka s jeho obľúbeným buldogom. „Tak, a hneď je tu trochu viac miesta. Čo povieš?“

„Úžasné, ďakujem vám.“ Polly postavila podnos na stôl a vystrašene zízala na mláčku vyšplechnutého čaju. Sklonila bradu až k hrudi a sotva počuteľne šepla: „Ja sa naozaj veľmi snažím, mylady, naozaj veľmi, veľmi.“

Eleanor, keďže nechcela riskovať slúžkine slzy, potľapkala ju po pleci. „Viem, Polly. Práve preto som požiadala, aby teba poverili tou neľahkou úlohou priniesť mi čaj. Podľa mňa si si počínala báječne.“

Polly na ňu zaškúlila, no netvárila sa ktovieako presvedčivo. Eleanor si všimla, že slúžka sa pohľadom pristavila na obväze, čo jej vykúkal spod trojštvrťového rukáva svetra. „Neuveríš, Polly, čo sa mi stalo dnes dopoludnia. Zradila ma šnúrk a na topánke a spôsobila, že som spadla z bicykla rovno do hlohových kríkov a...“ naklonila sa k nej bližšie, „a sukňa mi vyletela až nad sedadlo!“

Polly si rukou prikryla ústa. „Mylady, to vám muselo byť všetko vidieť. A celému svetu ste boli na očiach!“

Eleanor prikývla. „Veru, Polly, dáme by sa také niečo nemalo stať. Skončila som načapená na riadidlách a zadok mi trčal hore ako terč pri lukostreľbe.“

Pôvodne zhrozená dievčina sa s rukou na ústach chichotala do dlane. „To je mi ľuto, mylady, ale musela to byť riadna sranda, však?“ Vzápätí stíchla a od strachu, že zasa prekročila hranicu slušnosti, vytreštila oči.

„Nie, Polly, nebola to sranda, ale doslova komédia. Našťastie ma nikto nevidel. Teda okrem vtákov v tých kríkoch.“

„Chvalabohu! Dnes ráno ste sa zobudili pod šťastnou hviezdou, mylady.“

Keď slúžka odišla, Eleanor sa usmiala. Páčila sa jej Pollina rozkošná nevinnosť a skutočné odhodlanie robiť všetko najlepšie, ako sa len dá.

V rannom salóne sa Eleanor dozvedela novinky od pani Buttersovej.

„Fajn, takže pán Wilkes s mojím nákupom už dorazil. Ako prijal tú fľašu brandy?“

Prekvapilo ju, keď si všimla rumenec na lícach gazdinej. Možno Stanley Wilkes naozaj nepreháňal, keď nazval jej donáškovú objednávku zaľúbeným lístkom.

Eleanor stíchla. Predstavila si istého mladého džentlmena, ako jej píše zaľúbený list. Odkedy jej rodičia zmizli, často sa utiahla do svojho sveta a snívanie s otvorenými očami bol jej spôsob, ako sa vyrovnáť so situáciou. Služobníctvo si už na to privyklo a všetci čakali, kým znova precitne. Eleanor si po chvíli všimla spýtavý pohľad pani Buttersovej.

Potriasla hlavou. „Keď už hovoríme o klobáskach...“ – tie nikto ani slovom nespomenul – „kde je ten náš buldočí lenivec? Prišiel ma pozdraviť, keď som sem vošla, a teraz ma nechal v štichu!“

„Pobehuje v ovocnom sade,“ odvetila pani Buttersová, „pomáha Josephovi zbierať jablká.“

„To znamená, že tohto roku nebudeme mať jablkový džem!“

„Nebojte sa, mylady, dosť ich zostane aj na džem, no aj tak musíme pár kíľ dokúpiť v dedine.“

Eleanor si gazdinú nechápavo premerala. „Musíme dokúpiť? Prečo? Veď v sade máme dosť jabloní.“

„Lebo to tak vždy robievame, mylady.“

„Aha, isteže,“ prikývla Eleanor. „Naozaj sa snažím naučiť, ako to tu chodí, no občas...“ Rozhodila ruky do vzduchu.

Milý úsmev gazdinej ju upokojil. „Ide vám to naozaj dobre, mylady, aj napriek tomu, že ste vyrastali v cudzine. Vidiecke zvyky sú občas mätúce pre človeka, ktorý nepochádza z tohto kraja. Aj keď,“ chvatne dodala, „pravda je taká, že keď vás pustili z internátnej školy, párkrát sa stalo, že ste strávili leto tu v Henley Hall. A to podľa mňa z vás robí čestnú miestnu vidiečanku.“ Gazdiná sa zvrtila na odchod, no zháčila sa. „Mimochodom, mylady, pán Clifford vravel, že má pre vás nejaké dokumenty, ktorým by ste mali venovať pozornosť.“

„To bude riadna nuda. No aj tak ho, prosím, pošlite za mnou, keď to bude mať pripravené.“

Keď sa pri dverách ozvalo diskrétné zakašľanie, Eleanor takmer vyskočila zo stoličky.

„Pani Buttersová, prosím, pridajte do najbližšieho nákupného zoznamu ešte jednu položku,“ poznamenala Eleanor očividne v dobrej nálade.

„Isteže, mylady. A čo by to malo byť?“

„Veľký kravský zvonec pre pána Clifforda.“

Gazdiná vystruhla rýchly pukerlík a pratala sa z izby, vyhýbajúc sa Eleanorinmu pohľadu. No v chodbe sa rozliehala ozvena jej chichotu.

Eleanor sa obrátila k majordómovi.

„Vidím, Clifford, že ste mi pripravili hŕbu listov aj účty za domácnosť. Ukážte, aký vysoký je ten kopec odporných lajistier, nad ktorými musím stráviť dnešné dopoludnie? Možno som si mala obuť turistické topánky, aby som ho zvládla.“

Majordóm si ju premeral takým zvláštnym pohľadom, až v nej vyvolal pochybnosti, či vôbec má zmysel pre humor. Vtom si spomenula na klebety, čo si nechtiac vypočula v obchode.

„Ešte než sa do toho pustíme... dnes dopoludnia som v dedine začula nejaké nepríjemné veci.“

„Aké, mylady?“

„Že...“

Vtom ju prerušilo zvonenie pri dverách.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Eleanor vošla do prijímacieho salóna práve vo chvíli, keď pozlátené hodiny na polici nad kozubom odbíjali štvrt. Jej návštevníčka v modrých vlnených šatách s vysokým pásom, ktorá dovtedy strnulo sedela, vyskočila ako vystrašené mača. Žena tesne pred štyridsiatkou si uhladila vlasy hnedej farby a uvoľnený prameň si zastokla do pevného uzla na zátylku.

„Prepáčte, lady Swiftová, že som sa vopred neohlásila.“

„To nič,“ odvetila Eleanor. „Aha, priniesli nám čaj. Clifford, prosím, nalejte nám do šálok.“

Kým Clifford zamestnal návštevníčku otázkou, či si želá mlieko a cukor, Eleanor ešte raz nenápadne zaškúlila na jej navštívenku: „Slečna Dorothy Mannová, Ženská liga,“ stálo na nej napísané úhladným, ale strohým rukopisom.

Clifford im naservíroval čaj a zostal v salóne, len sa utiahol do úzadia, keďže Eleanor mu kývla hlavou, a on si ten signál vysvetlil ako „zostaňte tu, možno budem potrebovať záchranu!“

Eleanor sa zahniezdila na pohovke s krémovo-striebornými pásmi a operadlom ozdobeným gombíkmi a zovrela v rukách šálku a tanierik. „Tak, slečna Mannová, čomu vďačím za vašu návštevu?“

„Vďačná som ja vám, lady Swiftová. Ako ste si všimli, som tu takpovediac oficiálne ako, uhm... predstaviteľka Ženskej ligy v chipstonskom okrese. Vyslali ma k vám s istým... istým návrhom.“

Návrhom? Eleanor prekvapene zažmurkala. „Som trochu zmätená, no, priznávam, že aj zvedavá. Nech sa páči, pokračujte.“

Slečna Mannová sa zhlboka nadýchla.

„Určite viete, že členom parlamentu za náš okres bol náš tunajší obyvateľ pán Aris.“

„Isteže. Nedávno som sa s ním aj s jeho manželkou zoznámila na večeri u priateľov. A dnes dopoludnia som sa dozvedela smutnú novinu o jeho skone.“

Slečna Mannová si uchlipla čaju. „Keďže pán Aris tak náhle a...“

„Panebože, zabehlo vám?“

Eleanor návštevníčku buchla po chrbte a Clifford jej podal pohár vody, lebo odrazu vyprskla a hrozivo sa rozkašľala.

Slečna Mannová s červenými očami a rozhorúčenými lícami lapala po vzduchu, akoby bola mesiac zamknutá v nejakej debne. „Prepáčte, prosím. Bolo to odo mňa nanajvýš nevhodné. Ospravedlňujem sa, lady Swiftová. Zabehol mi čaj.“ Opäť sa vystrela ako pravítko, zakašľala a sťažka prehltla. „Už je to v poriadku, vďaka. Uhm, kde som to skončila?“

Eleanor vrátila Cliffordovi pohár s vodou. „Spomenuli ste náhlu smrť pána Arisa.“

„Ach, áno. Vzhľadom na náhly a nečakaný skon pána Arisa, budú sa čoskoro konať doplňujúce voľby. Pán Aris bol nezávislý člen parlamentu a sympatizoval s našou vecou. Teraz však máme my príležitosť navrhnuť nezávislého kandidáta.“

„Rozumiem,“ prikývla Eleanor a spomenula si na útržky rozhovoru, ktorý začula v dedine.

„Lady Swiftová, časy sa menia. Už tento mesiac bolo na posvätnú pôdu Oxfordskej univerzity prijatých niekoľko žien na plnohodnotné štúdium.“

„Viem o tom,“ prikývla Eleanor. „Čítala som, že dámy síce mali dovolené na univerzite študovať, nemohli však za svoje štúdium získať plnohodnotné ocenenie. Až nedávno im začali priznávať tituly a dokonca aj spätne.“

Slečna Mannová hrdopotriasla hlavou. „Presne tak, no zmeny sa rodia pomaly a sú nevyvážené. Zákon o zastupovaní ľudu spred dvoch rokov síce priznal niektorým ženám právo voliť, no pravda je taká, že v skutočnosti ešte prehľbil priepasť medzi mužmi a ženami.“ Bledé líca jej sfarbil rumenec. „Nie je predsa správne, že na to, aby ženy mohli voliť, musia dovŕšiť tridsať rokov, a muži volia už ako dvadsaťjedenroční. To je potupné!“

„Isteže, súhlasím s vami. Ja som síce zdedila Henley Hall, no ani ja nemôžem z toho istého dôvodu voliť. Zmena potrebuje svoj čas,“ vzdychla Eleanor. „A u dám ako ste vy, ktoré sú oddané tejto veci...“

Slečna Mannová položila šálku na stôl. „Beda nám, ak náš kandidát vo voľbách nezvítazí, lebo nebudeme mať nikoho, kto by bránil práva žien v tomto okrese.“

„Presne viem, o čo vám ide! S mojím hlasom by ste mohli určite rátať, no ako som už povedala, nemám ešte právo voliť. To je výsmech! Mimochodom, koho chcete postaviť ako svojho kandidáta?“

Slečna Mannová nelenila a svižne sa naklonila k Eleanor.

„Práve o to ide, lady Swiftová. Sme si isté, že sme našli perfektného človeka. Sme veľmi nadšené. Pôjde o prelomovú udalosť.“ Návštevníčka trocha zaodfňala. „Čo si o tom myslíte?“

„No, želim vám čo najväčší úspech. Prezradte mi, aké meno mám hľadať v agitačných letákoch, čo nás čoskoro zaplavia?“

„Lady Swiftová.“

„Áno, prosím?“

„To meno je lady Swiftová. Pardon, možno dávate prednosť inému osloveniu?“

Eleanor sa poškrabala za uchom. „Slečna Mannová, odpusťte, ale asi sme sa nerozumeli.“

Clifford za jej chrbtom čo najdiskrétnejšie zakašľal. Eleanor pozrela najprv naňho, potom na slečnu Mannovú, ktorá sedela na kraji stoličky a na tvári mala výraz očakávania. Vtedy jej to docvaklo.

„Máte na mysli mňa? Chcete, aby som ja kandidovala?“ Eleanor sa oprela a zhlboka si odfúkla.

Slečna Mannová energicky prikývla. „A prečo nie? Prepáčte mi moju úprimnosť, ale pokladajú vás za pokrokovú ženu. Len si predstavte, ako by to zapôsobilo na tunajších obyvateľov a čo by to znamenalo pre práva žien. Prvá členka parlamentu za okresy Chilterns a Cotswolds. A ešte aj úplne prvá v Británii narodená žena v tejto funkcii!“

Eleanor pocítila rovnakú eufóriu, aká sa jej zmocnila na konci jej cyklistického výletu. Vari sa na výročie zmiznutia svojich rodičov nerozhodla, že sa vydá v ich šľapajach? *Ale ísť do politiky?* Až ju striaslo. Pripadala by si ako sliepka v líšcej nore, ak je také niečo vôbec možné.

Slečna Mannová mala pravdu. Na rok 1920 je naozaj pokrokovou ženou. Na bicykli precestovala okolo sveta (aj keď nie ako prvá žena), v Južnej Afrike pracovala pre v súčasnosti najznámejšiu cestovnú kanceláriu Thomas Walker, vyhľadávala nové turistické trasy, a tak si zarábala na živobytie. Hrdila sa tým, že sa nezľakne divej zveri, agresívnych úradníkov ani zradného terénu, lebo práve vtedy je vo svojom živle.

Po návrate do Anglicka sa v spoločnosti plnej zdvorilostí cítila absolútne neistá. A vstupom do politiky by sa v tom trasovisku plnom zákerností, dvojitej morálky a staromódnych tradícií určite utopila a nezostala by po nej ani stopa. Potrebovala pomoc a rýchlo. Pozrela na Clifforda, no ten predstieral, že si obzerá manžetové gombíky.

„Ale ja nemôžem byť poslankyňou parlamentu, keď mám titul,“ napokon vyhrkla. „Určite mi v tom bráni moje postavenie. Clifford, vy ste chodiaca encyklopédia, prosím, podporte ma.“

Majordóm k nim znova pristúpil. „Ľutujem, mylady, ale je to možné, aj napriek vášmu titulu. Írska šľachta vždy mala svoje miesto v Dolnej snemovni. Zákon o únii z roku 1801, vďaka ktorému

vzniklo Spojené kráľovstvo, jej síce neudelil právo sedieť v Snemovni lordov, to však automaticky neznamenalo vylúčenie írskych šľachticov aj z Dolnej snemovne. Známy lord Palmerston, ktorý od začiatku 19. storočia zastával rôzne vládne posty, okrem iného aj funkciu predsedu vlády, tiež pochádzal z kruhov írskej šľachty a bol členom Dolnej snemovne.“

Eleanor vyvalila oči na svojho majordóma. *Vari mu preskočilo?* „To je úžasné, Clifford, ibaže ja ani náhodou nie som írsky šľachtic.“ Ospravedľňujúco sa usmiala na svoju návštevníčku, ktorá sa tvárila, akoby tie informácie neurobili na ňu nijaký dojem.

Clifford si znova mierne odkašľal. „V skutočnosti, mylady, vášmu nebohému strýkovi Henleymu prislúchal ešte aj titul baroneta a ten prešiel aj na vás. Ide o malé panstvo v západnom Írsku, ktorého vlastníctvo vám dovoľuje stať sa členkou parlamentu, aj keď v takom prípade by ste sa asi museli vzdať svojho anglického titulu.“

„Jasné, rozumiem...“ Eleanor neskrývala prekvapenie. Odkeď prišla do Henley Hall, Clifford ju v pravidelných intervaloch informoval o rôznych čudných dedičstvách po nebohom strýkovi, na ktoré ju z nejakých nevysvetliteľných dôvodov dosiaľ neupozornil. Zamračene si ho premerala. Clifford bol skutočne chodiacou encyklopédiou, no v tomto prípade si aj jeho vyčerpávajúca odpoveď určite vyžiadala istý výskum. A vzdať sa titulu? Teda niežeby jej na ňom ktovieako záležalo, ale rodinné priezvisko Swift bolo pre ňu spojivom s rodičmi, a o to nechcela prísť.

„Takže, uhm...“ znova pozrela na slečnu Mannovú, „zdá sa, že prekážky sú prekonateľné.“ Zhlboka sa nadýchla a pokračovala: „No aj tak ľutujem, lebo sa mi nezdá, že som správnou ženou na tento post. Vôbec totiž nemám predpoklady na vstup do politiky. Obávam sa, že keby som vašu ponuku prijala, urobila by som vám aj vašej veci medvediu službu.“

Návštevníčka netajila sklamanie. „Lady Swiftová, my s vami rátame.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Svedok vraždy .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.